C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Kohout se zlatým peřím.pdb

PDB Name: Kohout se zlatým peřím
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.5.2003
Modification Date: 10.5.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kohout se zlatým peřím

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Byli jednou tři tovaryši, kteří se v cizině náhodou sešli, a stesk po milované vlasti z nich udělal dobré kamarády. Ti starší dva byli kotláři a pocházeli z jedné vesnice, ten nejmladší Bernhard byl truhlář, dítě chudých lidí, kteří už dávno zemřeli.

Nyní zůstávali ti tři tovaryši na práci již několik let v obrovském cizím městě. Celý týden skrze vysoké domy nebe ani nezahlédli a málem nevěděli, jak vypadá les či hora. Tak jejich touha po domově pozvolna sílila, až se jednoho dne svým mistrům se služby vyvázali, zabalili svoje tlumoky a vandrovali domů.

Častokráte pochodovali dnem i nocí, a protože svoje úspory chtěli přinést pokud možno všechny domů a zrovna bylo léto, tak nechávali hostince bez povšimnutí a nocovali raději v matičce přírodě.

Tak nocovali jednou opět po dlouhém deštivém dni v lese, našli si před větrem chráněnou skulinu ve skále a rozdělali oheň, aby si mohli usušit šaty. Měli to tak ujednáno, že se vždy dva ke spánku uloží a ten třetí bude na stráži udržovat oheň.

Bernhard měl první hlídku, když oheň pozvolna dohořával, šel do lesa, aby našel další suché dřevo. Zatímco se stále vzdaloval od tábořiště, oheň zcela vyhasnul a on nemohl najít v té úplné temnotě cestu zpět. Dlouhé hodiny bloudil koldokol tím lesem. Nakonec uviděl mezi kmeny svítit světlo, šel k němu a přišel ke starému loveckému zámečku. Vešel dovnitř, klepal na všechny dveře a volal, ale nikdo se neozval. V poslední komnatě hořelo světlo, v krbu praskal oheň, uprostřed stál stůl a v rohu čerstvě povlečená postel. Tak si tam Bernhard lehnul, aby si odpočinul.

Když zrovna usínal, uslyšel pojednou někde blízko kokrhat kohouta. Vstal a prohledal pokoj až do posledního koutku, ale nikde kohouta neobjevil. Sotva ulehnul zpět do postele, kohout zakokrhal podruhé. Bernhard byl jistojistě přesvědčen, že kokrhání se ozvalo v místnosti, ale mohl hledat, jak dlouho chtěl, žádného kohouta nenalezl. Lehl si znova a dával pozor a opravdu, když se nechal kohout slyšet do třetice, pozoroval zřetelně, že kokrhání vychází ze stolu.

Vyskočil z postele, otevřel zásuvku stolu a opravdu, uvnitř seděl kohout. Velký kohout s péry z ryzího zlata.

„Ty mi jdeš do rány!“ pomyslil si Bernhard, vytáhnul nůž a chtěl kohouta zabít a upéci, neboť měl veliký hlad.

Tu se jal pojednou kohout mluvit jako člověk:

„Nechej mne žít! Vytáhni si raději jedno ocasní péro, s tím si můžeš vše, co si budeš přát, jednoduše opatřit. Stačí když to tím brkem napíšeš a hned se tak stane. Ale na jedno nesmíš nikdy zapomenout, nesmíš nikdy nikomu o tom péru říci.“

Kohout to ani nedořekl, když mu již Bernhard z ocasu vytrhnul jedno zlaté péro a napsal s ním na desku stolu:

„Přeji si kus pečeně a láhev vína k tomu.“

V mžiku stálo obojí na stole a on si nechal výtečně chutnat. Když byl sytý, napsal:

„Přeji si, aby oheň na našem tábořišti opět hořel, aby moji kamarádi tvrdě spali a abych já tam ihned byl.“

Sotva poslední písmenko dopsal, stál před svými spícími druhy a oheň vesele plápolal. Když se ti dva kotláři ráno probudili, ptali se kamaráda, proč je neprobudil a celou noc držel tu stráž sám.

„Ale vy jste tak dobře spali, že jsem vás nechtěl budit; nyní ale myslím, pojďme dál!“

O návštěvě starého lesního zámku a zlatém kohoutím brku nepronesl Bernhard ani slovo, protože kohout mu to přeci zapověděl.

Po několika dnech, když ten ohromný les stále neměl konce, zůstal jednou Bernhard zpět za ostatními a napsal rychle na hladký kmen stromu:

„Přeji si, abychom byli brzy v naší vlasti, a to ve vesnici těch kotlářů.“

Netrvalo to ani čtvrt hodiny a ten les skončil a ocitli se úplně v jiné krajině. Náhle zůstal jeden z kotlářů překvapeně stát a radostně volal na kamaráda:

„Podívej se pořádně! Hory, údolí a ta vesnička támhle! To je náš domov!“

„Ano, opravdu!“ vykřikl ten druhý: „Ani tomu nemohu uvěřit, neboť sotva před půl hodinou jsme byli vzdáleni od domova na míle daleko. Ale na puntíček přesně jako naše vesnička nemůže jiná další na světě vypadat.“

„Ne, ne, bratříčku, to opravdu nemůže!“ řekl ten první: „Co čtyři oči vidí, to musí být pravda, to nás sem jistě přičarovala nějaká dobrá víla!“

Bernhard, který to dobře věděl, ale neřekl ani slova a jen se potají usmíval. Ti dva druhové, kteří se samou radostí nemohli udržet, protáhli svůj krok jako žebrák, co pospíchá na posvícení, Bernharda vzali mezi sebe a zpívající a pískající kráčeli domů.

„Tady zůstaneme po všechny naše časy!“ řekli: „A ty kamaráde, jak to zamýšlíš? Zůstaneš tu s námi a otevřeš si tu dílnu?“

Ale Bernhard zavrtěl hlavou a řekl, že svoje štěstí ještě jinde vyzkouší. Rozloučil se s nimi a vandroval dál do světa.

Po dlouhém, předlouhém čase přišel do velkého krásného města. Tam slyšel z vyprávění lidí, že jediná dcera zdejšího krále je již mnoho let nemocná a nikdo ji nedokáže pomoci.

„To je smutné, že princezna musí umřít.“

Pomyslil si Bernhard a vydal se na cestu k zámku, kde se nechal ohlásit u krále. Vydával se za cizího doktora, který si přál princeznu vidět a sliboval, že ji vyléčí. Ale král už žádnému doktorovi nevěřil a odmítnul jej přijmout. Bernhard se nenechal jen tak odbýt a nedal pokoje, dokud mu král konečně svoji dceru nedovolil navštívit a předepsat ji lék.

Bernhard šel s uctivým pozdravením k princezniné posteli, napsal svým zlatým brkem na cedulku jméno jedné léčivé byliny a přál si k tomu, aby se jí do rána trochu ulevilo.

A podívejme! Již druhého dne se dostavilo zřetelné zlepšení a na královském zámku díky tomu zavládla velká radost.

Při druhé návštěvě předepsal Bernhard nemocné další recept a přál si, aby jí bylo ještě lépe. A opravdu! Princezně bylo den ode dne lépe, že se stěží mohla dočkat toho, až doktor zase přijde.

Při třetí návštěvě ji předepsal opět nový lék a přál ji úplné uzdravení.. Neuplynuly ani tři dny a princezna byla čilá a zdravá jako rybička v rybníce a nevěděla, jak nejlépe by svému zachránci poděkovala a lásku mu projevila, neboť byla najisto přesvědčena, že měla zemřít.

Také král byl rád a celý šťastný, že má opět své milované dítě a chtěl tomu doktorovi dát jako odměnu celou měřici zlata. Ale Bernhard si žádnou odměnu nevzal, jen nepatrný zlatý prstýnek, který si princezna stáhla s prstu a navlékla mu při loučení na ruku.

Zanedlouho nato řekla princezna otci:

„Jsem zase úplně zdravá, jsem mladá a životaplná, nechci umřít jako stará panna, nýbrž se chci vdát.“

Tím se král potěšil a řekl:

„Tvé přání mě těší, moje milované dítě. Řekni mi, koho bys ráda za muže a máš ho mít.“

„Žádného jiného nechci než toho doktora, co mne vyléčil!“ řekla princezna.

Nad touto odpovědí se král příliš nezaradoval a nejraději by své slovo vzal zpět. Protože však svoji dceru nadevše miloval, rozeslal na její přání po zemi posly, aby doktora vyhledali. Po krátkém čase jej na cestách našli a přivedli na královský dvůr. Tam ho král zaslíbil své dceři a brzy slavili svatbu.

A tak aby mohl žít jako princ, přál si Bernhard pomocí zlatého brku nesmírné poklady. Nechal si též postavit nádherný zámek s obrovským parkem.

„Nyní už nevím, co bych si tak mohl více přát.“ pomyslel si a ukryl své zlaté kohoutí péro do jedné schránky za obrazem na zdi.

Žádnému člověku se do té doby o kouzelném brku nezmínil ani nikomu na oči ještě nepřišel, tak mu to přeci kohout přikázal a on mínil dané slovo dodržet.

Ale jeho žena mu nedala dnem ani nocí pokoje o otázkou, jaký že to byl tajuplný prostředek, který ji z její smrtelné nemoci vyléčil. Dlouho dobu jejím prosbám odolával, ale protože ji ze srdce miloval a nechtěl před ní mít žádné tajemství, nakonec povolil a vypověděl jí vše, nakonec jí i ukázal místo, kde kouzelný brk ukryl.

Ale co se nyní nestalo!

Princezna nemohla to tajemství udržet, nýbrž ho svěřila svému otci.

„Je to přece můj otec, tomu to mohu říci.“

Myslila si ve své nevinnosti a vyprávěla mu celý ten příběh o kouzelném kohoutím brku. Král, který nemohl svého zetě ovšem snésti a pohrdal jím, protože byl nízkého původu, ihned zosnoval zlověstný plán.

Tajně v noci ze skrýše vytáhnul ono kouzelné kohoutí brko a napsal jím cedulku:

„Přeji si, aby bouře vzala muže mé dcery a odnesla ho doprostřed širého moře!“

V okamžení se zvedla bouře, popadla Bernharda do svých černých perutí a vrhnula doprostřed moře na pirátskou loď. Piráti ho vzali s sebou a když po dlouhé dobrodružné plavbě dorazili do jednoho cizího přístavu, prodali Bernharda za pěkný peníz jednomu šlechtici.

Bernhard pak musel celý rok sloužit na zámku jako pacholek, ale protože byl pilný, věrný a spolehlivý, udělal z něj šlechtic po čase svého komorníka a později dokonce přítele. Také šlechtická slečna v něm našla zalíbení a uprosila nakonec svého otce, aby si mohla komorníka vzít za muže.

I když měl Bernhard tu krásnou dívku ze srdce rád, nemohl se dlouhý čas rozhodnout k tomu, aby řekl své ano. Byl přece ženatý s princeznou a stále choval naději, že se k ní vrátí. Ale plynul rok za rokem, bez toho ze by se jeho naděje vyplnily, nakonec tedy souhlasil a slavili svatbu.

Jednoho dne plul Bernhard v loďce po moři a vesloval právě zpět ke břehu, když tu se přihnal prudký vichr, loďku popadnul a hnal ji dál a dál na širé moře, dokud konečně po mnoha dnech nepřistála na protilehlém břehu moře. Tu Bernhard s radosti uviděl, že se ocitl blízko hlavního města, kde stál královský palác.

„Jak se moje milovaná žena, princezna, asi zaraduje, až budu zase konečně u ní.“ myslil si Bernhard a vydal se ihned na cestu k městu.

Ale u městské brány byl zajat stráží a předveden před krále. Ten ihned poznal nenáviděného zetě a nechal ho uvrhnout do temného žaláře, kam nepřišlo ani slunce ani měsíc.

Dlouhé měsíce seděl Bernhard v temné zapáchající kobce a ztratil veškerou naději, že ještě někdy spatří zlatavou záři slunce.

Tu přilétlo jednoho dne skrze úzký zamřížovaný otvor něco zářivě jasného a takto na něj promluvilo:

„Bernharde, kde tě to nalézám? Já jsem ten kohout, co ti prve zlatý brk daroval. Pročpak jsi nemlčel, jak jsem tě byl žádal?“

Tu si mu Bernhard postěžoval na svůj osud a prosil ho úpěnlivě, aby mu ještě jedenkráte pomohl.

„Nu, marně tě prosit nenechám!“ řekl kohout a daroval mu druhé zlaté brko, které také plnilo přání.

Když mu Bernhard poděkoval, tu záře zmizela a žalář zase potemněl.

„Nyní mi musíš, můj dobrý brku, pomoci.“ řekl a napsal jak nejlépe uměl na drsnou stěnu vězeňské cely svá tři přání:

„Přeji si, aby to první zlaté brko zmizelo ze světa. Pak si přeji, aby můj tchán jako chudý tovaryš musel až do konce svých dnů světem vandrovat. Do třetice si přeji, abych byl ještě dnes u své milované ženy.“

Sotva to dopsal, uviděl krále bosého a oděného v hadrech s ranečkem na zádech, jak kráčí pryč zámeckou branou; už ho nikdy nikdo neviděl. V dalším okamžiku seděl Bernhard na sametové sesličce nahoře v zámku vedle své ženy.

Objali se a políbili, plakali štěstím a od těch dob zůstali pospolu jako král a královna.1

1Toto je lidová pohádka ze Švábska, historického území v SNR. Dnes se z velké části součástí spolkové země Bádensko-Württembersko.